

[Landbrugsministeren.]

som jeg har været det hidtil, men der en Bestemmelse i Venstres Ændringsforslag, som de har fremsat i Landstinget sidst, som jeg ikke kan se har den fjerneste Berettigelse. Det ærede Medlem talte om Ret og Uret mellem Debitorer og Kreditorer, men det ærede Medlem kan ikke mene, at det Opgør, som det ærede Medlem talte om, at der skal være efter Moratorietidens Forløb, mellem Kreditor og Debitor skal finde Sted paa den Maade, som er foreslaaet af Venstre, at den Debitor, som har forbedret sin Ejendom ved Grundforbedring eller ved Opførelse af Bygninger, som maa-ske har været absolut nødvendige, og som han har maattet laane Penge til for at kunne sætte i Gang, efter Moratorietidens Udløb skal betale det Beløb, som Ejendommen herved faar i Værdistigning, til sine gamle Kreditorer. Det kan ikke være rigtigt, det er at forlange af denne Debitor, at han skal betale en saadan Forbedring af Ejendommen to Gange, og det kan jeg ikke gaa med til; det vil jeg sige paa Forhaand.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Krag har Ordet for en kort Bemærkning.

Krag: Det tjener ganske sikkert ikke nogen praktisk Interesse at komme ind paa en Drøftelse paa nærværende Tidspunkt og paa dette Sted af det Modsætningsforhold paa enkelte Punkter med Hensyn til det Moratorie- og Saneringsforslag, der har været forelagt, som er til Stede mellem mit Parti og den højtærede Landbrugsminister. Men paa den Foranledning, som Landbrugsministeren har givet, skal jeg dog ikke undlade at sige, at hvis Kreditorerne har givet den nødstedte Debitor Moratorium, saaledes at han bliver i Stand til i en saadan Periode at forbedre sin Ejendom saa vidt og saa langt, at han derigennem faar skabt en betydelig større Værdi, saa kan Landbrugsministeren have Ret i, at hele denne Værdiforøgelse ikke bør berøves ham; men paa den anden Side bør Moratorietiden, hvis den fremkalder en saadan Værdiforbedring, heller ikke udelukkende være i Favør af Ejeren, men ogsaa dog i nogen Maade i Favør af de Kreditorer, som har givet ham Mulighed for at udføre dette Arbejde.

Men jeg skulde, som sagt, tro, at der var Vej at finde ud af disse Vanskeligheder. Den kunde være fundet, hvis Landbrugsministeren ikke havde været saa stejl, som han har — vi kender ham jo alle sammen, vi ved jo, hvor svært det er, naar han har et Stand-

punkt, som han selv mener vel begrundet, i det hele taget at flytte ham. Men jeg haaber, at det skal blive muligt alligevel at sætte ham i den forholdsvis beskedne Bevægelse, som skal til, for at vi kan samles i Løsning af denne Opgave.

Det er ganske rigtigt, at der kan — og det har jeg heller ikke benægtet — i Perioden fra 1. September til Aarets Udgang indtræde for denne eller hin en Vanskelighed, som kan gøre, at han maa henvende sig om at faa Akkord, men det bliver i de grumme sjældne Tilfælde. Derfor er det, der vindes ved, at Regeringspartierne staa fast paa Datoen: Udgangen af Aaret, i Sammenligning med, hvad vi har tilbuddt gennem Datoen 1. September, saa minimalt, at hvis Regeringen vilde Enighed her ved anden Behandling om denne Sag, kunde der sagligt ikke være noget som helst til Hinder for at tilvejebringe denne.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Krag, at det er ingenlunde, fordi jeg er stædig, at jeg ikke har kunnet gaa med til den Ændring, som det ærede Medlems Parti har udarbejdet, en Ændring, der gaar ud paa, at dersom der sker en Værdistigning for en saadan Ejendom i Moratorietiden, kan Kreditorerne for den Del af Moratorie-gælden, der dækkes ved Værdistigningen efter Prioritetsrang — for Kreditorer uden Pant, men med en ny fælles sidste Prioritet —, kræve indført i Tingbogen, at Gælden atter bliver retskraftig. Det kan jeg ikke gaa med til. Naar man forlanger af en Mand, der har faaet Moratorium og i Moratorietiden, paa Grund af sin Dygtighed forbedrer Ejendommen væsentligt, at han skal betale til sine Kreditorer en Del af denne Værdiforbedring, saa er det for meget forlangt, for saa vil Manden komme til enten helt eller delvis at betale for denne Forbedring to Gange, og saa stædig er jeg, at det kan jeg ikke gaa med til.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslaget til § 1

forkastedes med 65 Stemmer mod 52.

§§ 1 og 2

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.